

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania M. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 grudnia 2011 roku w sprawie odmowy przeniesienia sędziego w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 kwietnia 2012 r.,

oddała odwołanie.

Uzasadnienie

Sędzia Sądu Rejonowego M. W. wniosła odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 grudnia 2011 r., odmawiającej przeniesienia jej w stan spoczynku na podstawie art. 73 § 1 w zw. z art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).

W uzasadnieniu Rada wskazała, że dnia 22 kwietnia 1997 r. skarżąca została powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w /.../. W wykonaniu wyroku Sądu Dyscyplinarnego Minister Sprawiedliwości przeniósł ją na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w /.../ z dniem 1 lipca 2006 r. Postępowania o przeniesienie skarżącej w stan spoczynku toczą się od 2007 r. Dnia 21 października 2007 r. skarżąca zwróciła się do Prezesa Sądu Okręgowego z wnioskiem „o wystąpienie do lekarza orzecznika ZUS w sprawie orzeczenia w przedmiocie niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby i

utrąty sił” argumentując, że od grudnia 2006 r. przebywa na zwolnieniu lekarskim i dołączając zaświadczenia o stanie zdrowia. W związku z tym wnioskiem oraz w wykonaniu uchwały Kolegium Sądu Okręgowego, Prezes tego Sądu zwrócił się do Głównego Lekarza Orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zbadanie zdolności do pełnienia obowiązków sędziego przez skarżącą. Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych sporządził w dniu 4 marca 2008 r. orzeczenie, w którym stwierdził, że Pani sędzia M. W. jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił.

10 kwietnia 2008 r. skarżąca zwróciła się do Krajowej Rady Sądownictwa z wnioskiem o przeniesienie w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego. Rada odroczyła rozpoznanie tego wniosku i zwróciła się do Prezesa II Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o skontrolowanie orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 4 marca 2008 r. z powodu wątpliwości co do zasadności jego wydania. W związku z tym pismem przeprowadzono postępowanie w trybie nadzoru Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie, podczas którego poddano kontroli to orzeczenie lekarza orzecznika. W dniu 3 września 2008 r. Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o wyniki bezpośredniego badania, opinię specjalistyczną konsultanta Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz analizę dokumentacji z przebiegu leczenia wydała orzeczenie ustalające, że Pani sędzia M. W. nie jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków sędziego.

Wobec powyższego Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 4 listopada 2008 r. odmówiła przeniesienia skarżącej w stan spoczynku, zaś jej odwołanie zostało oddalone wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2009 r., III KRS 13/08.

W maju 2009 r. Prezes Sądu Okręgowego przedstawił Krajowej Radzie Sądownictwa wniosek Kolegium tego Sądu z dnia 14 kwietnia 2009 r. o przeniesienie skarżącej w stan spoczynku. Rada uchwałą z dnia 4 czerwca 2009 r. odmówiła przeniesienia skarżącej w stan spoczynku. W uzasadnieniu stwierdziła, że skarżąca nie została uznana przez Komisję Lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolną do pracy. Ponadto Krajowa Rada Sądownictwa

uznała, że w sytuacjach innych niż przypadek losowy stan spoczynku powinien być przywilejem związanym z prawidłową służbą sędziego. Skarżąca swoje obowiązki wykonywała w sposób naganny i w dodatku jedynie przez okres trzech lat, tj. do chwili zawieszenia w wykonywaniu obowiązków służbowych uchwałą Sądu Dyscyplinarnego z dnia 25 listopada 1999 r. z uwagi na rażące nieprawidłowości i zaniedbanie w prowadzeniu spraw. Zdaniem Rady przyznanie skarżącej prawa do stanu spoczynku po trzech latach wadliwie wykonywanej służby stałoby w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i stanowiło nadużycie prawa. Odwołanie skarżącej zostało odrzucone wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 17/09, ponieważ nie zawierało wniosku o uchylenie uchwały i przekazanie jej sprawy do ponownego rozpoznania.

Dnia 8 grudnia 2009 r. skarżąca ponownie zwróciła się do Kolegium Sądu Okręgowego z prośbą o wystąpienie do Krajowej Rady Sądownictwa z wnioskiem o przeniesienie jej w stan spoczynku. Kolegium na posiedzeniu w dniu 6 stycznia 2010 r. podjęło uchwałę o odmowie wystąpienia z takim wnioskiem. Wobec powyższego skarżąca zwróciła się dnia 22 stycznia 2010 r. do Prezesa Sądu Rejonowego z wnioskiem o zbadanie jej zdolności do pełnienia obowiązków sędziego. W wyniku przeprowadzonego badania Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydała orzeczenie z dnia 23 września 2010 r. stwierdzające, że Pani sędzia M. W. jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków sędziego. Wobec powyższego pismo skarżącej z dnia 22 stycznia 2010 r. zostało potraktowane jako wniosek o przeniesienie w stan spoczynku i w celu nadania mu biegu Prezes Sądu Okręgowego nadesłał Krajowej Radzie Sądownictwa wyrażoną na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2010 r. pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w przedmiocie tego wniosku wraz z kopią orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Rozpatrując wniosek Rada dnia 24 grudnia 2010 r. zwróciła się do Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o spowodowanie dokonania w trybie nadzoru analizy orzeczenia Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2010 r. dotyczącego skarżącej. Rada argumentowała swoje stanowisko tym, że w sprawie doszło już wcześniej do podważenia orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 marca 2008 r. przez orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 3

września 2008 r., która powołana została w trybie nadzoru nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy. Na to pismo odpowiedzi udzieliła Wicedyrektor Departamentu Orzecznictwa Lekarskiego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, która stwierdziła, że postępowanie orzecznicze w sprawie Pani sędzi M. W. zostało poddane kontroli w trybie nadzoru Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i w jej wyniku stwierdzono, że orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2010 r., ustalające trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił nie budzi zastrzeżeń co do zgodności z zasadami orzecznictwa lekarskiego.

Następnie Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 8 lutego 2011 r. postanowiła odroczyć rozpoznanie wniosku o przeniesienie w stan spoczynku i w celu uzupełnienia zebranego w sprawie materiału zwróciła się do Instytutu Psychiatrii i Neurologii Kliniki Psychiatrii Sądowej o wydanie opinii psychiatryczno-psychologicznej dotyczącej skarżącej. Ustalono, że najbliższym możliwym terminem przeprowadzenia badania i sporządzenie opinii przez biegłych sądowych jest godzina 10.00 w dniu 15 listopada 2011 r. Pismem z dnia 28 października 2011 r. Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła się do Prezesa Sądu Okręgowego z prośbą o spowodowanie przybycia skarżącej w tym dniu w celu poddania się badaniu. W związku z tym pismem Prezes Sądu Okręgowego – 15 listopada 2011 r. – nadesłał Radzie kserokopię otrzymanego w tym dniu pisma skarżącej z dnia 8 listopada 2011 r. zawierającego odmowę poddania się badaniom zleconym w związku z rozpatrywaniem jej wniosku o przeniesienie w stan spoczynku. Skarżąca poinformowała, że nie znajduje podstaw prawnych, które uzasadniałyby poddawanie jej kolejnym badaniom. Fakt niestawiennictwa skarżącej został potwierdzony pismem z Instytutu Psychiatrii i neurologii Kliniki Psychiatrii Sądowej z dnia 16 listopada 2011 r.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał Rada uznała, że brak jest podstaw do przeniesienia skarżącej w stan spoczynku. Rozpatrując jej wniosek z dnia 22 stycznia 2010 r. należy zwrócić uwagę na całokształt okoliczności oraz uwzględnić aspekt „dyscyplinarny” sprawy. To bowiem postępowanie wyjaśniające, a następnie dyscyplinarne zakończone wyrokiem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 5 kwietnia 2006 r. i przeniesieniem na inne miejsce służbowe skutkowało

pogorszeniem stanu zdrowia skarżącej i zapoczątkowało kolejne próby zmierzające do przeniesienia jej w stan spoczynku. Krajowa Rada Sądownictwa już dwukrotnie: uchwałą z dnia 4 listopada 2008 r. oraz uchwałą z dnia 4 czerwca 2009 r. odmawiała przeniesienia skarżącej w stan spoczynku wskazując za każdym razem na brak przesłanki w postaci trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił. Zajmując takie stanowisko oceniła załączoną do akt dokumentację i uznając jej część, w postaci orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 marca 2008 r., w którym stwierdził on, że sędzia M. W. - jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił, za budzącą wątpliwości zwróciła się o przeprowadzenie postępowania w trybie nadzoru Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nad wykonaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie. Wynikiem tego postępowania było orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 września 2008 r. ustalające, że skarżąca nie jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków sędziego.

Podobne wątpliwości powzięła Krajowa Rada Sądownictwa przy rozpatrywaniu wniosku z dnia 22 stycznia 2010 r. i w związku z tym zwróciła się do Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o spowodowanie dokonania w trybie nadzoru analizy orzeczenia Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2010 r. Mając na uwadze, że w wyniku kontroli stwierdzono, iż orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2010 r. ustalające trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił nie budzi zastrzeżeń co do zgodności z zasadami orzecznictwa lekarskiego Krajowa Rada Sądownictwa – chcąc uzupełnić materiał w sprawie i rozstrzygnąć wszelkie wątpliwości wynikające z wcześniejszej zmiany orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 marca 2008 r. stwierdzającego trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego – postanowiła zwrócić się do Instytutu Psychiatrii i Neurologii Kliniki Psychiatrii Sądowej o wydanie opinii psychiatryczno-psychologicznej. Do sporządzenia opinii nie doszło, ponieważ skarżąca poinformowała, że nie znajduje podstaw prawnych do poddania jej kolejnym badaniom i odmówiła stawiennictwa na nie w dniu 15 listopada 2011 r.

Zdaniem Rady nie można się zgodzić z tym stanowiskiem. Podzielając pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z 19 stycznia 2005 r., sygn. III KRS 9/04 (OSNP 2005 nr 12, poz. 182), że „o tym, czy sędzia powinien być przeniesiony w stan spoczynku, jeżeli z powodu choroby lub za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego, nie może decydować bezkrytycznie oparcie się na uzyskanym orzeczeniu, które tylko wówczas stanowi podstawę decyzji Krajowej Rady Sądownictwa, kiedy spełnia warunki wymagane od takiego orzeczenia, a jego walor dowodowy jest niepodważalny (...). Orzeczenie takie nie usuwa się bowiem spod rozważenia, sprawdzenia i oceny jego wartości dowodowej przez KRS” Rada pojęła wyżej opisane czynności mające rozwiązać wszelkie wątpliwości co do zasadności przeniesienia Pani sędzi w stan spoczynku z uwagi na jej trwałą niezdolność do pracy. Czynności podjęte przez Radę mieszczą się w ramach jej ustawowych kompetencji i znajduje to odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2007 r., III KRS 5/07, w którym stwierdzono, że „orzeczenie lekarza orzecznika ZUS jest jedynie środkiem dowodowym w postępowaniu w sprawie o przeniesienie sędziego w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, a Krajowa Rada Sądownictwa nie jest związana treścią tego orzeczenia”. W aktualnym stanie prawnym należy się zgodzić z dalszą argumentacją Sądu Najwyższego, że „z jednej strony istnieje uprawnienie strony do przedstawienia dowodów na okoliczność trwałej zdolności do wykonywania obowiązków sędziego, z drugiej zaś obowiązek Krajowej Rady Sądownictwa podejmowania uchwał w sprawach indywidualnych po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, a zatem po rozpatrzeniu całego zebranego w sprawie materiału dowodowego”.

Krajowa Rada Sądownictwa podniosła, że zwracają się do Instytutu Psychiatrii i Neurologii Kliniki Psychiatrii Sądowej o wydanie opinii psychologicznej dotyczącej skarżącej nie kwestionuje faktu jej choroby, a jedynie zmierza do ustalenia, jak ta choroba przekłada się na jej zdolność (lub niezdolność) do pełnienia obowiązków oraz czy ewentualna niezdolność do pełnienia obowiązków ma cechę trwałości. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo skarżącej w dniu 15 listopada 2011 r. w Instytucie Psychiatrii i Neurologii Kliniki Psychiatrii Sądowej na

badaniach biegłych sądowych uniemożliwia Radzie dokonanie wszechstronnej oceny stanu zdrowia Pani sędzi i uniemożliwia ewentualne przeniesienie jej w stan spoczynku. Takie stanowisko Rady podzielił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 listopada 2010 r., III KRS 14/10, który odnosząc się do faktu niestawiennictwa na badanie stwierdził, „że z zasad doświadczenia życiowego wynika, że takie postępowanie ma na celu uniemożliwienie przez osobę zainteresowaną ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego”.

Wobec powyższego Rada uznała, że wniosek sędzi M. W. o przeniesienie w stan spoczynku z dnia 22 stycznia 2010 r. nie zasługuje na uwzględnienie i w trakcie posiedzenia w dniu 7 grudnia 2011 r. stosunkiem głosów 0 „za”, 14 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się” postanowiła odmówić jego uwzględnienia.

W odwołaniu od tej uchwały skarżąca zarzuciła obrazę prawa materialnego i procesowego oraz wniosła o jej uchylenie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Zarzuciła naruszenie art. 67 ust. 1 Konstytucji stanowiącego, że obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo. Od 1 sierpnia 2008 r. nie otrzymuje ona bowiem wynagrodzenia za pracę ani żadnych innych świadczeń, a jedyną instytucją przewidzianą w prawie o ustroju sądów powszechnych dla sądów w przypadku długotrwałej choroby jest przeniesienie w stan spoczynku. Została tego pozbawiona przez zaskarżoną uchwałę i dwie uchwały wcześniejsze.

Skarżąca postawiła także zarzuty nieprawidłowego zastosowania art. 69-74 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku ze składanymi przez nią wnioskami oraz zaświadczeniami lekarskimi oraz nieprawidłowe zastosowanie art. 70 tej ustawy w związku z kwestionowaniem orzeczeń wydanych przez osoby wyłącznie do tego uprawnione i kierowanie jej, w oparciu o wyłącznie własne opinie, na badania wskazane przez Radę. Krajowa Rada Sądownictwa nie wskazała powodów, dla których opinie lekarskie miały być poddawane nadzorowi. Poza powyższym Krajowa Rada Sądownictwa nie stosowała się do obowiązków wynikających z art. 32 i art. 33 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa nie informując uczestniczki postępowania o podejmowaniu części uchwał oraz nie rozpatrując wszystkich zaświadczeń lekarskich przez nią przedstawionych. Krajowa

Rada Sądownictwa prowadziła postępowanie łamiąc główne zasady prawa, między innymi doprowadzając do przewlekłości postępowania. Wzywając na kolejne badania, pomimo przedstawienia opinii lekarzy orzeczników ZUS, dodatkowo skontrolowanych w postępowaniu zainicjonowanym przez Krajową Radę Sądownictwa z powołaniem się na rzekome nieprawidłowości, skarżąca traktuje jako nękanie oraz wskazuje na naruszenia konwencji, a w szczególności: art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (przewlekłość postępowania), art. 13 w zw. z art. 6 ust. 1 tej Konwencji (brak skutecznego środka odwoławczego) art. 14 tej Konwencji (naruszenie zakazu dyskryminacji), art. 1 Protokołu nr 1 tej Konwencji (naruszenie zasady poszanowania mienia), art. 1 Protokołu 12 tej Konwencji (naruszenie zakazu dyskryminacji). Krajowa Rada Sądownictwa nie opiera się na przesłankach warunkujących przejście sędziego w stan spoczynku wskazując niejednokrotnie, że na jej decyzję ma wpływ kara dyscyplinarna nałożona na nią za czyn sprzed 15 lat. Wskazane zachowanie Rady w odczuciu skarżącej jest nieludzkie oraz poniżające i z tego względu łamie zakazy wynikające z art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka oraz art. 30, 32 i 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W trakcie postępowania skarżąca była nieprawidłowo pouczona o przysługujących jej prawach, co mogło wpłynąć na nienależyte przygotowanie się w sprawie.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione. Zdaniem skarżącej Krajowa Rada Sądownictwa naruszyła wskazane w odwołaniu przepisy przez to, że nie przeniosła jej w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych. Przepis ten stanowi, że sędziego przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego kolegium sądu, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714) w sprawach indywidualnych Rada

podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Rada podejmując działania zmierzające do wszechstronnego wyjaśnienia spełnienia przez skarżącą przewidzianej w art. 70 ust. 1 Prawo o ustroju sądów powszechnych przesłanki wymaganej do przeniesienia sędziego w stan spoczynku, wypełnia swój ustawowy obowiązek. Już na podstawie poprzedniej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmowało, że orzeczenie lekarza orzecznika stwierdzające trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego jest tylko jednym ze środków dowodowych na tę okoliczność (por. powołane w zaskarżonej uchwale i w odpowiedzi na odwołanie wyroki z 19 stycznia 2005 r., III KRS 9/04 oraz z 4 kwietnia 2007 r., III KRS 5/07). W obecnie obowiązującej ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa zostało to potwierdzone w art. 38 ust. 3, według którego, jeżeli rozważenie sprawy wymaga wiadomości specjalnych Rada może zwrócić się do biegłego sądowego lub kilku biegłych albo do odpowiedniego instytutu naukowego lub naukowo-badawczego o wydanie opinii. Niestawiennictwo skarżącej na wyznaczone badania w Instytucie Psychiatrii i Neurologii Kliniki Psychiatrii Sądowej uniemożliwiło przeprowadzenie niezbędnego dowodu trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego. Ponieważ niestawiennictwo to było nieuzasadnione, to Rada zasadnie odmówiła przeniesienia skarżącej w stan spoczynku. Nie stanowi to jej dyskryminacji ani nękania.

Zaskarżona uchwała nie narusza art. 67 ust. 1 Konstytucji, przewidującego prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo. Przepis ten stanowi bowiem, że prawo to przysługuje w zakresie i formie przewidzianej w ustawie. W odniesieniu do sędziów jest to określone w Prawie o ustroju sądów powszechnych, a Rada działała zgodnie z tą ustawą. Nie zachodzi przewlekłość postępowania, gdyż wniosek skarżącej o przeniesienie w stan spoczynku wpłynął do Rady w grudniu 2010 r., a zaskarżona uchwała została podjęta 7 grudnia 2011 r. Z uwagi na konieczność przeprowadzenia dowodu ze specjalistycznych badań medycznych okres roku nie może być uznany za nadmierny. Zarzut nieprawidłowego pouczenia o przysługujących środkach odwoławczych jest uzasadniony, ale nie miało to wpływu

na przebieg postępowania. W zaskarżonej uchwale Rada błędnie pouczyła skarżącą, że termin do wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego wynosi 14 dni od daty doręczenia decyzji, a w rzeczywistości wynosi on miesiąc od tej daty (art. 73 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.